

Dilluns, 9 de març de 2020. 16.38 h. Bar de la
Biblioteca de Catalunya, sota un enllumenat
de revetlla.

EL TEATRE COM A RECORD

Un cop la mirada del públic es posa a sobre de la nostra feina, un cop veu l'obra, es tanca un cercle, i les escenes acaben de completar-se. I allò, si tens sort, se li queda a dins: al cap i al cor. Viure així, desitjant ser record, és difícil. Viure pensant que vols que la gent se'n recordi de tu... Un dia vaig parlar amb la Marina Garcés d'això de deixar petja, i pensava que era com una espècie de maledicció que es barrejava amb un sentiment pueril i demolidor, un sentiment impossible de voler ser important. Pensàvem si no era això també una manifestació antiga, malauradament molt típicament masculina. Un sentiment de nen petit que no ha sabut créixer, perquè el que has de fer, tant si ets artista com si no, és treballar, anar tirant. Però, com a artista, crec que estàs terriblement obligat a això, a buscar aquest record en l'espectador i, alhora, en el mateix moment saps que la vida no ha de ser això.

Hi ha moltes maneres d'atrapar aquest record. Sempre hi ha un element d'una peça teatral que et fa

descobrir una forma de fer teatre i que se't queda a dins. Buscar com capturar la realitat, aquesta és la qüestió. I fixar-la en una imatge, una escena. Que aquestes imatges continguin la realitat. I tu poder-la guardar, i oferir-la als altres, i que a través de l'obra de teatre puguin endur-se la a casa. La puguin deixar niar dins seu. La puguin atresorar, bressolar. Deixar petja a través de l'obra de teatre és diferent que voler deixar petja un mateix. I sovint se't barregen aquests sentiments.

El teatre és una idea efímera que queda dins teu. És un record que va agafant força amb el temps si ha arrelat bé. Nosaltres, a La Perla, intentem fer aquesta mena de teatre. També passa que has de fer que l'espectador gaudeixi molt del moment per aconseguir que altres vinguin a veure el que estàs fent perquè, si no, no aconseguiràs que mai tinguin aquest record. Com a creador, aspiras a ser un record. Per això és molt interessant l'efecte d'aquest record al llarg del temps. Potser a un espectador no li ha agradat el que ha vist, però potser se'n recorda de tu al cap d'un mes... Això té molta importància i costa molt de mesurar. Tu, a l'espectador, busques sacsejar-li alguna cosa que no sap que té a dintre. Li inocules un virus. Al cap d'un temps, apareix. Si una obra t'agrada molt, però desapareix de la memòria, està bé, perquè vens entrades, però no has fet del tot bé la teva feina. Crec que *Només la fi del món*, per exemple, és una obra que

cala, de gran tonatge. Amb *Incendis* vam viure un fenomen especial: deies Nawal Marwan i els ulls se t'humitejaven.

UN ESPAI SENSE NORMES

La sala d'assaig és un lloc molt especial. És un lloc tancat, neutre. Peter Brook diu que és molt important que no hi entri ningú, que la mantinguis acotada perquè, si no, les energies es despisten. Hi ha un moment en què necessites mostrar el que has estat fent, sortir-ne, portar-ho al teatre i acabar l'obra amb el públic veient-la. Però abans l'actor, a la sala d'assaig, haurà de provar coses i per fer-ho cal que se senti segur, perquè sovint s'ha de despullar molt. Li farà potser vergonya, li farà por, i li pot fer terror compartir massa d'hora el que està trobant. Necessita comprovar que allò que pensa funciona, sobretot en un territori íntim, perquè sempre està una mica sol. De fet, cal que se senti sol, físicament. És una sensació molt màgica.

La sala d'assaig té unes normes molt estranyes. Per exemple, trobo que és important que no es desmunti el que s'ha fet el dia abans. No és bo. Hi ha una cosa com de bruixeria. Ha de ser un lloc net, endreçat, però que permeti que el cert desordre del que has provat aquell dia quedi per a l'endemà. I així vas fent capes, una a sobre de l'altra. Necessites una certa abstracció del món, una sèrie de barreres que t'apartin del món que